

Színészeti Közlöny.

A vidéki színészet érdekeit képviselő hetilap.

Előfizetési feltételek: Egy évre 4 frt, félévre 2 frt,
negyedévre 1 frt, egy óra 40 kr.

Megjelen minden csütörtökön.

Előfizetések bármely naptól elfogadtnak. Hirdetések
jutányos áron számíttatnak. Nyilttér soronként 15 kr

A „Színészeti Közlöny“ szerkesztősege és kiadóhivatala: Gyöngyös, a színháznál, hová a közlemények és az előfizetési díjak küldendők.

Egy és más a kolozsvári színházról.

A kolozsvári nemzeti színház összes tagjai, — pedig sokan vannak ők — ég és föld között a teljes bizonytalanság koporsójában játszásk Mahomedet. Tavaszra mindenkinek lejár a szerződése és tavaszra senkinek sincs szerződése. Ha van, nem a kolozsvári színházhoz szól. A ki Kolozsvárt nagyobb mondókához jut a színpadon, a provinczian is bir annyi nevel, hogy élelmes direktoroktól egy pár ilyen-amolyan szerződötési ajánlattal kinaltassék meg. Kílátása mindenkinek van, csak a kolozsvári nemzeti, állami, magyar színház jövőének titkaihoz nem nyerhetnek belátást. Pedig a kinek nem adatott Budapesten játszani Leart, legalább Kolozsvárt óhajtaná adni Szegény Tamást.

Mondják tavaszra nagy reformok születnek: uj ellenörző színházi választmány lesz, államilag segélyezett bérlő fogja átvenni az igazgatást. Irtóznak sokan az utóbbinak gondolatától, mi pedig megvalljuk, örvendünk neki. Az élelmes bérlők korszakában élte a kolozsvári színház legszebb napjait. Sem a hitelbank előlegei, sem a nyári színház, sem a 30 ezeres subventió nem tudták visszahívni ama jó idöket. A farkas-utcai öreg színházban soha sem fizették azután oly lelkiösmeretes vissza élvezetben a közönség filléreit, mint a directorok alatt. A páholyokat ösi jogon adták bérbé és családoknak elpusztulását kelle várnia a színházba vággyakozó új nemzedéknek, hogy páholyberlethez juthasson. Később előadás alatt sem lehetett kapni számukra gazdát. Hiában! az állam csak nagy pénzen tud venni és banni, a ki a maga zsebéből költ. Lelkiösmeretes ellenörzés a tagok szerződötésében, a színészek és a művészet érdekeinek megóvásában, és jóra való, beesületes bérlő, vissza fogják idézni a kolozsvári színház rég letúnt fénykorát. A bérlötrendszer sok drága czaírangtól fogja megszabadítani e művészetet, sok ösi repedést fog betapasztani, melyeken a jövedelem szívárgot el és mindenkefelett kötelességtudat, fegyelem, elevenség ver tanyát a poros, régi fedél alatt. Éz tehát nem volna baj.

De az már erősen nagy baj, hogy a színház jövője még nincs eldöntve s pár hónappal az uj idény előtt se director, se szerződötés.

Emberbaráti, de egyszersmind műbaráti kötelesség sarkal bennünket, hogy kérve-kérjük az igazgatóságot és választmányt arra, hogy a mit a kolozsvári nemzeti színház jövőre nézve határozni akarnak, határozzák el hamar.

A színháznál sok tehetséges ifju és idös erök

van. Kikböl fog állani az uj társulat, ha ezek mind szétzülének? A budapesti népszínház, később az opera különválasztása folytán a fővárosi dráma megerősítése elrabolta tőlünk számos kedvenczünket. Elhisszük, hogy az igazgatóságunk nem esekül fáradságába kerülhetett a jelenlegi társulatot is összehozni. De tagadhatatlan tény, hogy számos hiánynak daczára a kolozsvári közönség vissza hódítottatott a színháznak. Ez hatalmas eredmény s önmagában elvitézhatatlan dícséret. De egyszersmind bizonyítéka annak, hogy a jelenlegi társulatban léteznek vonzó erök, fejlődö tehetségek. Tehát ezt a szervezetet kell kiépíteni, kiegészíteni s bün volna a már meglevö alapot szétesni engedni.

A drámánál, népszínműnél és operetnél sok hiányok daczára Kovács Gyula, Szentgyörgyi, Csiki, Zilahi, Hegedüs, Váradi, Medgyaszay E., Krasznayné, Gerö Lina, Nagy Ibolyka, Göncziné, mind olyan résznit régi, résznit új, résznit utban levö tehetségek, a kiktöl csak nehéz szívvel tudna megválni a kolozsvári színtén nagy részt ujonnan született színházlátogató közönség. No de egy kis szívnehézség, — gondolhatná az igazgatóság, — csak addig baj, a mig ismét uj erök jönnek, a kik megkönnyítsék. Nekünk azonban alapos kételyeink vannak az iránt, hogy pár hónappal az idény előtt adatott volna földi színház directornak egy kolozsvári igényeket kielégítő társulatot összerogni a hazából, ha a jelenlegi egyszer szétfuttott és szétzödött.

És az opera? A jelenlegi társulatot tekintve, természetesen itt csak a kezdet kezdetéről szólhatunk. Dévai Janka, Kápolnai és teljesen kezdö Kovács alkotják Kolozsvárt a costumás hangversenyeket, a magasabb zenei előadásokat. Az addigi tapasztalatok szerint pedig Bodnár V. asszonytól nem várhatni, hogy e három tagot operatársulattá egészítse ki. Azt pedig tudja mindenki, hogy a lefolyt négy operai előadás alatt Kolozsvárt ritka esoda történt, a közönség fel volt villanyozva az opera nevének pusztá hallatára. Rég elfojtott és ki nem elégített vágy hajtotta nem sejtett mohósággal a közönséget a színházba s a minden zúgában megelt színház csak egy részét bírta befognadi az élvezetre sóvárgóknak. Itt vagyunk, fizetünk, csak szép előadást rendez nekünk tisztelt igazgatóság! Jó ez a kolozsvári közönség, csak banni kell tudni vele. És mégis mi történt? Troubadour előadása sokkal alkalmasabb volt arra, hogy szétkeresse az opera imádóit, hogy sem lekösse őket a műmütézetekhez. Fogadalmakat szült el előadás hogy többet nem lépnek be egész családok amaz ódon falak közé. Roppant kárt tesz egy ilyen előadás az egész opera jövőjének. A közönség pártolása és lelkesedése valami virágillatszerü portéka, alkalmas talajon, természeti szükségétől hajtatva hirtelen megjelienk s mindent eláraszt, de ha egyszer ellillant, senki sem szedheti többé össze. A szántás-vetéset újra kell kezdeni. Az igazgatóságunk, ha még oly rövid is a színházi év hátralevö része, lelkiösmeretbeli kötelessége az operának egyszer megnyert lelkes közönségét minden lehető eszközzel, minden helyi erő segítségével, minden áron megtartani.

E föltett nemzeti intézetünk remény felett azon ösvényre jutott, melyen tovább haladva biztosítottak láthassa jövőjét. Kolozsvár váratlanul felébredt, öröme, kedve támadt Thalia templomába járni. Ezereket érő kincs ez a kedv. Ova intjük az igazgatóságot, ne engedje lankadni s a jelenlegi társulat szétesésével korai halál sorsára juttatni.

Visszaemlékezések.

E. Kovács Gyulától.

Mikor hol és miképen játszottam Bánkot először?

— Folytatás. —

Van valami kényelem abban, ha az embernek semmije sincs.

A kényelemnek teljes birtokában minden tétova, minden határozatlan válogatás, aggály nélkül nyugodott elmém a veres belésű szűrőn, mint adott körülményeim közepette, egyetlen lehető ő magyar jelmezén a nagy-urnak.

Mikor az utcséli esárdában legelőször elfogadtam a Bánk előadás eszméjét: már láttam magamat kifordított szűrőben . . .

Képzetelemben egyszerre merült föl ábrázoló Bánkomb és nádori méltóságának megfelelő jelmeze, jelvénye, a Dózsa nevű lelkes szabómester által veressel szeggett és kibélelt kopott, egyetlen ruhadarab.

Sugónk távozta után azonnal ki is fordítottam és mely elmerüléssel magamra is öltém.

Nézegettem magam az alföldi paraszt szobák divatos disze — egy ezítra kis rámás tükörben:

Hm! Derekamon valamivel okvetlen át kell kötnöm. Különben minduntalan szétnyílik. Talán egy sál, vagy egy szij, már a mi je akad e ezébra a primadonnának. Fejemre egy báránypőr kuesma, fehér, fekete, szürke, már a milyen lesz — onnan a honnan.

A fejemről levén szó, eszembe jut a maszk is. Szakál kellene és bajusz még pedig ugyanesak szép. Hm! hm! Az nem lesz. Ahoz fekete hárszál kell — pénz nincs — hárszál nincs — tehát nem lehet se szakál, se bajusz.

Ez a most ütögető bajuszoeska, ez a néhány szál szakál ugyan furesa lesz, de hiába — nem tehetek róla. Sajátszerű ismertető jellegnek tartották társaim az időben a fényes lakk-czipőt.

Urat, gavallért egyetlen nappali czipőmben kellén játszanom. örökké lakkot esínáltattam. Kettőt esínáltatni? mily elérhetetlen álom!

Erre a félviselt lakkezipőre most viaszos-vászon fekete eszmaszár.

Nadrág a nappali, az alján meglehetősen kikeshedt pantalon belegyűrve a szárba, felül rá e veres, e veresre még tal n arany, ezüst paszomán, vagy esipke, egy kard, egy hajdítól; azt hiszem nádori jelmezem ellen nem lehet kifogása senkinek.

Még rajtam volt a kifordított szür, mikor Rezső barátom hangos hahota közt asztrales teszi a primadonnától hozott arany esipkéket. Hahaha! Na te ugyan gyönyörűen nézsz ki. Itt a drágaság.

„Hah! Bravó! Most már igazán megvagyunk mentve! Most már igazán nagyszerűen fogok brilliozni!” Kialtk örvendezve.

Dologra! Te készítsd a jegyeket — szeldeld, ird. Én megyek tüért, ezernéért háziasszonyomhoz — s varrok.

Ugy lett. Mentem, hoztam, ültem, varrtam. Varrok, varrok . . .

Egyszer benyit a házigazdám.

„A mennykőbe hát még varni is tud?!”

„Hja! megantott rá apám pap létére még otthon. Mielőtt a collegiumba bevitt volna, soha se engedte, hogy gombot vagy holmi apróságot anyám vagy nővéreim varrjanak a ruhámra. Hát a collegiumba ki fogja felvarni? ha magad nem tudod — szokta volt mondani. Hát biz így belejöttem egy kicsit. Csak gyűszűvel nem tudok sehogy sem. Azért szurkáltam így össze-vissza az ujjamat.”

„Hát aztán mi az isten esudája lesz a?”

„Mi? Hát nádori palást, vagy királyi, mert Bánkban király is, mikor a király otthon ninesen.”

„Ugyan ne kinozza magát! Hisz van itt a szomszédban egy afféle dolog. Ép az imén mutatta a komám, hogy a direktor mit hagyott nála zálogban 22 frt 50 krban. Egy nagy piros bársony lebernyeg, fehér prémmel vagy mivel. Csak jobb lesz mint ez. Hisz ez kifordítva is csak szür.”

„Mit beszél gazdaram? Ejnye! Hallatlan szerenese! Csak hogy hiábavaló reménykedés. Ha zálogban van nála nem fogja ideadni nekem. Azt hiszi, hogy elviszem.”

„Hát hisz' ide adja nekem!”

„Jaj az isten is áldja meg kedves gazdaram. Kérje el hát! Bizonysísten visszaadom. Menjen, Menjen! Tegye el azt a szívességet. Milyen alkalmatlanságtól szabadít meg, ha nem kell ezeket a czafrangokat órákig férczelgetnem.”

Elkérte, áthozta. Nézegetem, ujjá nines. Sebaj! Hát felvágom, a nyakam köré felkanyarítom a vállra, mint a collegiumban az ötvenes évek elején divatozó szürke vagy fekete köpenyegest s kezemet csak akkor fogom kinyújtani alóla, mikor a királynét megölöm. Persze hogy bajos lesz: de ha nappali rokkom újját meglátják, kinevetnek.

HIREK.

— **Szabadkán,** Érczy Eereenz jutalmául „Koldusdiák” operette adatott. A kedves zenéjü operette ma is pompásan sikerült. A kis számú közönség a kiténő előadást élvezettel hallgatta. Palfy Nina (Laura) szép énekelvel sok tapsot aratott; Ellinger Ilonka (Broniszlava) kedves játéka és éneke szintén tetszésben részesült. Lauerné (Novalszka grótné) ügyesen adta szerepét Érczy a czimzerepet sikerülten személyesítette, Mikey (Ollandorf) completeivel ma is viharos tapsokat aratott; Dezséry (Entrich), Kövessy (Bognuil) és Hunyady (Janitzky) élénken játszottak. Az operette fényesen volt kiálltva.

— **A protekció,** Berezik Árpád új vigjátéka, január 30-án került először színe a nemzeti színházban középzerü sikerrel. Telt ház előtt. Szerző ismételt kilívásban részesült. A rendezés és a színészek játéka, kiténő volt.

— **Pályanyertes népszínmű.** A népszínházi bizottság népszínmű pályázata fölött már döntött a bíráló bizottság. A 100 aranyos díjat „Fehő Klára” ez. darabbal Rátkay László dunaföldvári fiatal ügyvéd, a „Toborzás” szerzője nyerte meg.

— **Székesfehérvárt,** Miklóssy Gyula 25 éves jubileumául és egyuttal jutalomjátékául, jan. 26-án Jókai „Miltonja” került színe az ottani színházban. Az előadást megelőzőleg a függönyön belül meleg óvációval fogadta az ünnepelet az egész társulat, diszes babérkoszorút nyújtva át neki. A függöny fölgördülvén, a közönség frenetikus, szünni nem akaró tappsal üdvözölte a jubilánst, szép koszorúkkal és virágbokréttákkal is róva le iránta a tisztelet és szeretet adóját. Milton, melyben Miklóssy a vak költő szerepében exczellált, a színházat zsufoóság megtöltő elegáns közönség előtt folyt le. Az ünnepelet 50 terítékű bankett zárta be, melyen csak színház és írók vettek részt s számos toasztban méltán az ünnepelet kiváló érdemeit.

— **Theodora**, Sardou drámájának első előadása a párisi Porte-Saint-Martin színházban tizenegyszer ötszáz frankot jövedelmezett; oly magas összeg, a mekkora bevételt e színház még soha sem ért el.

— **Székárdón**, ritka szép ünnep folyt le mult vasárnap a nagyvendéglő disztermében. Balog Alajos, veterán színesz és igazgató ülte meg negyvenes korszakának emlékeit. Lélekemelő ünnepély volt a közönségre, úgy, mint pályatársaira. Egynegyed nyolcz felé felgördült a függöny s a színpadon a társulat tagjai félkörben állva üdvözölték a derék aggastyánt; Monori először elszavalta Kenézy Csatárnak ez alkalomra irt hatásos üdvözlő költeményét, aztán előállt Hosszú, komikus és egy szépen át gondolt és nagy hatást keltő beszédet mondott el. Melynek végeztével átadták az ünnepeltnek a társulat tagjainak ajándékát a díszes vörösbárony albumot, vörös selyemre aranyalany nyomatott színlapot és egy díszes nemzeti szalaggal átkötött, nagy babérkoszorút; a publikum részéről szintén egy szép babérkoszorút nyújtottak föl a meghatottságtól érzékenyült derék öregnek, ki midőn némileg feloesodott a meghatottság érzelméből, egy szívreható beszédben köszönte meg pályatársai és a közönség figyelmét. Ezután elkezdtek játszani Szigligeti Czigányát, melyben az ünnepelt Zsiga szerepét nagy hatással alakította.

— **Debreczeni hírek.** Az ember tragédiáját, már eddig hatszor adták elő, nagyszerű hatással. Kreesányi színigazgató teljes elismerést érdemel buzgalmaért és áldozatkészségeért. — Szathmáry Árpád e héten kezdi meg debreczeni vendégszerelését. — Az ottani színügyegyesület 64 frt 06 krt adott a helybeli Kövesi-féle színmű pályázat díjához. — Delin karmester helyére, Balog Gusztáv van szerződötve.

— **Jutalomjátékok Gyöngyösön.** Lipeseiné Anna javára a „Vörös sapka” népszínműt adatott esekély számú közönség előtt. No már Lipeseiné, ki egyik kedvence a közönségnek, nagyobb méltánylatot érdemelt volna. Ligetiné dieseretet érdemel szép éneke és játékaért. Ma megmutatta, hogy ha akar, tud ő jól is játszani. Lipeseinét (Örzsé) megjelenésekor hosszantartó tapsal fogadták érdemei elismerésül. Komlós (János) alakítása megható volt s mindvégig következetes maradt szerepe jelleméhez. Kómüvesné jól játszott mint mindig. Somogyi, Szinai, Hegedűs, Lovévy, nagyban hozzájárultak az est sikeréhez. Dieseretet érdemel a kis Kóvi Juliska is, ki úgyesen elmondotta szerepét. — És a 3—4 éves parányi kis leánya olyan otthonosan érezte magát a színpadon, mintha csak egészen rövid életesként azon töltötte volna. Még az a két három szó is, mit szerepe megkívánt, egész természetességgel hagyta el a piczi ajkait. — Komlósy József színigazgató jutalmául a „Vasgyáros” került színre itt először. Ez előadásról a „Gyöngyös” következőkép emlékezik meg: „A milyen kitűnő maga a darab, épen oly kitűnő volt az előadás is és a közönségnek egy feledhetlen műtélvezettel összekötött estét szerzett. Az előadás rendezésében a csoportokat illetőleg, műziséssel voltak keresztülívve, a szerepkiosztás tapintatos, a játék összevágó és művészi. Kómüvesné (Claire) szerepét áttanulmányozta s át is érezte, játéka át gondolt, minden mozdulata a szerep temperamentumának megfelelő, ez előadásban is megérdemlé a dusan aratot tapost. Hasonlót irhatunk Komlósiról; (Derblay vasgyáros) e sokoldalú színész, sokat tanul, sokat fárado, úgy tapasztaljuk, — de napról-napra halad is előre; ez estén, jutalomjátéka estéjén el is nyerte remek játékaival, a művész legfőbb jutalmát, a közönség tapsvihar elismerését; magával ragadta a közönséget, vele örült, majd vele érzé a fájdalomt és szenvedést. Komlósy határozottam művészi tehetség, csak előre! Köviné (Susanne), érzésteljes alakításával megnyerte a közönség tetszését. Ligetiné kedvesen és úgyesen adta szerepét. Somogyi (Moulinet) teljesen kielégített, ugyszintén Szinai (Bligny) is, Hegedűs (Préfont)

természetes játékaival hatott. A szereplőket zajos tapsok mellett több ízben kihívták.

— **A magyar színeszterét.** Bonnáz Sándor esanádi püspök, Temesvár városa tanácsának 1000 frtot küldött azon megjegyzéssel, hogy ez összeget a jövő két évben évenként megfogja ujtani. A városi tanács ezen 3000 frtból évenként 1000 frttal a magyar színtársulatot fogja segélyezni.

— **Oroszázán** a lefolyt héten a színpártolás nem esőkent, de a farsangi bálók miatt az előadások itt is, mint az ország majd minden városában, megszakítottak. ez okból Bárodi társulata a mult szombaton és vasárnap B.-Csabán játszott, előadva „Arany ember”-t nagyszámú közönség előtt tetszés mellett. „Az árendás zsidó” új népszínmű előadásán, már csak közepes számú közönség volt jelen. E két előadás után a társulat ismét visszament Oroszázára, hol folytatja előadásait.

— **Békés-Csabáról** írják nekünk, hogy Farkas Lajos, állítólag volt színesz, ki utóbbi időben a csabai szolgabírósnál működött mint írnök, gyógyíthatlan betegsége miatt agyonlötötte magát.

— **Az oroszához** színtársulat kedvelt énekesnőjének Kovácsiné Sárota jutalomjátéka, egy szellemi valamint anyagi tekintetben igen szépen sikerült. Megjelenésekor a nagyszámú közönség, egy női arany órával és láncz-czal, továbbá egy szép virágbokrétaival s egy égszínké selyem ruhának valóval lepte meg. A darab folyamán többször kaptasolták s dalait megújrazták.

— **Beütött a krach.** Kuláról írja nekünk, Szathmáry Károly társulatának egyik tagja, hogy Szathmáry színigazgató, mult hó 24-én lebontatta a színpadot s kijelentette, hogy tovább nem bírja vezetni a társulatot. A mi előre látható volt, bekövetkezett. Ki felelős már most a következményekért, melyekbe a társulat tagjai sodortatnak?!

— **A népszínház** legutóbbi újdonsága. „A két savoyarde leány”, mely énekes színműnek van nevezve 5 felvonásban, mult hó 28-án adatott először, a közönség tetszése mellett. A darab, melynek meséje régi, nem annyira énekes színmű, mint inkább érzélgő nép-melodráma, operette-keringökkel és görög tragédiaí kórusokkal.

— **Eljegyzés.** Andorfi Péter, a szegedi színház operette bufoja és komikusa jegyet váltott Székula Etel kisasszonnyal Szegeden.

— **Színházi divat.** A pábolyok az elegans párisi közönség előtt meg vannak vetve. Az a titkos és láthatatlan hatalom, mely az előkelő világ sorsa felett korlátlanul rendelkezik, kimondotta, hogy nem „illendő” a színházi előadásokon páholyban megjeleni. A ki magát „Párishoz” számítja, az tartozik feleségével vagy hölgyeivel együtt zártszékbe ülni. Ugyanez a hatalom elrendelte, hogy a korbati szemek legetetésére szolgáló kivágott ruha, sutba dobandó. Az elféltensont vállak és hókeblek állig begombolt sötét színű ruhába szorítandók. Ez fogja megkülönböztetni a „nagy világ” hölgyeit a „fél és negyed világ” hölgyeitől, addig míg ezt a divatot emezek is utánozzák, a mi nyolcz nap alatt okvetlenül bekövetkezik. Legjobb ennél a divatnál az, hogy az ékszeresek is száműzve lettek. Az ékszeresek dübögnek, ellenben a férjek és udvarlók ókszinte szívből dicsőítik a divat királynőjét.

— **40,000 kaméliát** dobtak a minap Lissabonban Fidésv Devriés énekesnőnek bucsuföllepte alkalmával lábaihoz, nem számítva a tómerdek bokréta, koszorut és virágkosarat, melyet neki átnyújtottak.

— **Egy színlelőadás különös hatása.** Irving a híres angol tragikus jelenleg Chicagóban vendégszerel. Amint Shylockot először eljátszotta, egy Tistel nevű kereskedőtől levelet kapott, melyben ez tudtára adja, hogy hatalmas játéka őt annyira elragadta és egyuttal elkeserítette, hogy még azon este két zsidó kereskedőt, kik vele egy vendéglőben laktak, kegyetlenül eldöngtetett.

— **Menhely énekesek és művészek számára.** Párisból írják: Rossini tudvalevőleg végrendeletében hagyta

meg nejének, hogy halála esetén 2 200.000 frankot hagyományozzon Páris városának. Ez az összeg öt éven át kamatoztassék és akkor francia és olasz származású rokkant énekesek és művészek számára építsenek azon a pénzen menházat. Rossini asszony teljesítette férje utolsó akaratát. Páris városa tehát 1878. márczius 22. óta rendelkezik azzal az összeggel, mely már körülbelül másfél millióra növekedett. Miután azonban a hatóság nem teljesíti a végrendelező akaratát, a párisi sajtó felszólalt ez ügyben, sürgetve a menház felépítését. (Vajjon mikor lesz a magyar színészeknek is menházuk?)

— **Előleg kérdés.** Színész: „Igazgató ur, kérek 10 frtot előlegül.” — Igazgató: „Mire kell önnek az a tíz forint?” — Színész: „Szeretném a téli kabátomat elzálogosítani.” — Igazgató: „Elzálogosítani? Hiszen ahhoz nem kell pénz, csak téli kabát?” — Színész: „Igaz, de azt a téli kabátot még előbb ki is kell váltani!”

— **Szabadkai színészet.** A szini évad 1884. október hó 11-én kezdődött. Azóta január 10-ikéig volt összesen 75 előadás, beleszámítva egy délutáni előadást is. Ez idő alatt színré került összesen 73 színdarab, bele nem értve az ismétléseket. Műfaj szerint előadott tragoedia 2 vagy 3, névszert „A fény árnyai” és „Hamlet”, s ide számíthatjuk talán még „Juliát”. Színművek és általában a drámai középfajokból 12; vígjátékok és boházatokból 27, melyek közül legfeljebb 6 számítható a magasabb műértékű klasszikus vígjátékok közé. Népszínmű előadás volt 15, operette pedig 16. Ismételve ugyszólván kizárólag operettek lettek csak s a színművek közül kettő; maguk az operettek mintegy 30 estét töltöttek be. — Nem érdekelten az sem, hogy mily számban lettek eredeti magyar darabok előadva. E tekintetben azt találjuk, miszerint a 15 népszínműn kívül, melyek természetesen kizárólag eredetiek, csak 11 (!) eredeti darab lett előadva. Uj — helyesebben itt először előadott darab — volt 9 vagy 10, ezek közül azonban csak a „Vasgyáros” és „Czigány Panna”, legfeljebb még „Cécil házassága” nevezhető egyszersmind új darabnak. Volt ugyan még egy népszínműi újdonság is a „Csiesóné”, de ez irodalmi szempontból számba nem vehető. Mindezek folytán a legfontosabb kifogás, mit a színtársulat működése ellen tehetünk: a műsor gyengesége. Nem esoda tehát, — jegyzi meg a szabadkai „Szabadság”, — ha színház látogató közönségünk, mely ez idény végeig kitartó szokott maradni, most már a saison közepén egyre fogy, a mi Mándoki Béla (?) színtársulatának nagy kárára válik.

— **Halálozás.** Bo ér János, veterán színész, Szaevainé Bo ér Emma nevelőatyja, a mult hó végén Kolozsvárt elhunyt. Nagy részvét mellett temették el. Utolsó kívánsága szerint, azt a mellényt adták holttestére, a melyet utolsó fölléptekor, a Pelesker notáriusban viselt. — Béke poraira!

— **Vegyes rövid hírek.** A soproni színigyi bizottság a színházat, a jövő tavaszi idényre Jakab Lajos színiigazgatónak ajánlja kiadni. A városi közgyűlés ez ügyben még nem határozott. — Az aradi új színház használatáért, előadásonkint 20 frt napiéért kell fizetni a vállalkozó színiigazgatónak. Ez összegért a ruhatárt is használhatja. — Szigeti József, a nemzeti színház tagja, egy új színművet végzett be a népszínház számára, mely még ez idényben előadásra kerül. — Jász-Arokszálláson. Mezei Béla daltársulatát igen szépen felkarolta az ottani közönség, mivel igen tiszteséges előadást rendez a társulat már két hét óta. — Kórody Péter, a Legény boldogja szerzője, Budapestről és Kele-menné Molnár Gizella Székesfehérvárról, a mult héten pár napig Gyöngyösön időztek. — Györött a közönség pártolása az utóbbi napokban örvendetesen javult. — Kassa város közgyűlése február 5-én veszi tárgyalás alá a nyári színikör építésének tervezetét. Ha ez kedvező megoldást nyer, Kolozsvár után Kassa lesz az első

város a vidéken, mely a magyar színészetnek állandó biztos otthont nyújt — A kolozsvári nemzeti színház intendánsát azonnal kinevezik, mielőtt az állami költségvetés el lesz fogadva és szentesítve. Intendánsul gróf Eszterházy Kálmán, Kolozs megye főispánja van kijelölve.

Színházi pályázat.

S z a b a d k a sz. kir. város tanácsa részéről a városi színháznak a jövő téli idényen át, vagyis folyó évi októberhó 1-től — 1886. évi virágvasárnapig — dráma, vígjáték, népszínmű és operette előadásokra használatra leendő kiadása iránt f. évi február hó 15-ig ezenel nyilvános pályázatot nyitattik.

Miért is azon szintársulati igazgatók, kik a városi színházat a jövő idényre átvenni szándékoznak, ezáltal felhívatnak, miszerint e tekintetben kérvényüket, színiigazgatói engedélyükkel, ugyszintén társulatuk névsorával és egyéb bizonyítványaikkal felszerelten, a fentebb kitett határnapig a városi tanáshoz mulhatlanul nyujtsák be.

Tudomás és tájékozás végett megemlítetük imitt, miszerint e város hatósága a működendő szintársulatnak segélyezésére, — a mennyiben az, a szerződésileg kikötendő kötelezettségeknek és a városi közönség müigényeinek megfelelően, — a színház használatának ingyen átengedése mellett, még 1000 frt segélyt (subventiót) s a színház fűtéséhez 240 méter-mázsza szénest s a szén felgyújtásához 8 köbméter nyár hasábfűt fog adni, s hogy a kérdéses színház használatára vonatkozó részletes szerződési feltételek, a tanács elnökségénél a hivatalos órák alatt, bármikor megtekinthetők.

Kelt Szabadkán, 1885. évi január hó 26-án tartott tanácsüléséből.

Mamuzsich Lázár,
polgármester.

Elbeszélések, rajzok és kalandok

a magyar színész-életből és a társadalom köréből.

— Ké köe. —

Ira: Báthory R. Mihály.

Az első kötet tartalma: 1. Előszó. 2. A szép operette-énekesnő. (Elbeszélés). 3. Miért nem házasodom meg. (Rajz). 4. A kit mindenki elhagy. (Elbeszélés). 5. Az első nagyobb szerep. (Rajz). 6. Színész nő leszek. (Elbeszélés). 7. A szép szivararásnő. (Rajz). 8. Az özvegyasszony leánya. (Elbeszélés).

A 80 oldalra terjedő és díszesen kiállított kötet ára 60 kr.

A második kötet tartalma: 1. Nekem rendelt az Isten. (Beszély). 2. Klárka kisasszony. (Rajz). 3. Mikor én sugó lettem! (Humoreszk). 4. A szerelem sötét verem. (Elbeszélés). 5. Az én szívem kardaloknokója. (Rajz). 6. A „színész-tanya”. (Rajz). 7. Farsangi kaland. 8. Egy árva fiu naplójából.

A 100 oldalra terjedő mű ára 70 kr. A két kötet együttvéve 1 frt 20 kr.

Megrendelhető az összeg előre beküldése mellett, a „Színházeti Közlöny” kiadóhivatalában. — A színeszet iránt érdeklődőknek, érdekes és szórakoztató olvasmány.

Felolós szerkesztő:

Báthory Románics Mihály.